

[Formanden.]

Forslag til lov om erhvervelse eller bevaring af indfødsret uanset bestemmelserne i lov nr. 379 af 12. juli 1946 m. v.

Ordføreren (P. Mortensen): Som det fremgår af den foreliggende betænkning, har indfødsretsudvalget som sædvanlig holdt en række møder, i hvilke man har gennemgået de på de foreliggende to lovforslag optagne personers forhold og deres egnethed til at erhverve dansk indfødsret. Man har dernæst i en række samråd dels modtaget supplerende oplysninger vedrørende en del af de på lovforslagene opførte andragere, dels behandlet et betydeligt antal nye ansøgninger fra personer, hvis sager ikke var færdigbehandlet i indenrigsministeriet inden lovforslagenes fremsættelse her i det høje ting, eller hvis forhold man enten fra ministeriets eller fra udvalgets side ønskede drøftet, inden disse sager optoges på forslagene. Man vil af betænkningen og de stillede ændringsforslag kunne se, at det er et betydeligt antal ansøgninger, der således har været behandlet i udvalget udover de på lovforslagene opførte sager.

Inden jeg omtaler resultatet af udvalgsarbejdet, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på de bemærkninger i betænkningen, som tager sigte på de ændringer, der er sket ved gennemførelsen af den nugældende lov om dansk indfødsret. En af de betydeligste ændringer, der gennemførtes ved denne lovs vedtagelse, var jo den statsborgerretlige ligestilling mellem kønnene, som navnlig kvindeorganisationerne havde ønsket. Denne ligestilling medførte som bekendt en stærkere statsborgerretlig stilling for de danske kvinder, men også en tilsvarende svagere stilling for de fremmede kvinder, der indgår ægteskab med danske mænd, idet de ikke mere — således som tilfældet var efter 1925-loven — ved ægteskab med danske mænd automatisk erhverver dansk indfødsret.

Tildels som følge heraf, men også under hensyn til de erfaringer, man har indhøstet ved den praksis i administrationen af indfødsretslovene, man efterhånden har arbejdet sig frem til, var det blevet ønskeligt, at udvalget tog de hidtil gældende naturalisationsregler — således som disse gav sig udtryk i ministerielle cirkulærer — op til overvejelse med henblik på bestemmelsernes revision. Efter ret indgående drøftelser i udvalget er man herefter enedes med indenrigsministeriet om formuleringen af et nyt cirkulære vedrørende meddelelse af dansk indfødsret, og efter at alle de udvalgsberetigede partier her på rigsdagen har tiltrådt

dette udkast, vil cirkulæret nu afløse de tidligere gældende naturalisationsregler, herunder navnlig indenrigsministeriets cirkulære af 14. juni 1935.

De nye naturalisationsregler er formentlig allerede af indenrigsministeriet udsendt til de forskellige myndigheder. Jeg skal her nævne ganske enkelte hovedpunkter.

Det skal vedblivende være en grundbetingelse for meddelelse af dansk indfødsret, at vedkommende ansøger er indlevet i det danske samfund og i dansk kultur, og at naturalisation i intet tilfælde er at betragte som en ret, som en andrager kan gøre krav på, når visse betingelser er opfyldt, men at spørgsmålet om, hvorvidt et andragende om indfødsret skal bevilges, fremdeles må bero på lovgivningsmagtens og administrationens bestemmelser.

Med hensyn til opholdsbestemmelsen har forholdet tidligere været det, at en udlænding skulle have opholdt sig her i landet i 15 år, skandinaver dog kun i 10 år, inden de kunne søge dansk indfødsret. Denne 15 års regel har været gældende helt siden 1867, og den var, også set i sammenligning med tilsvarende forhold i andre lande, meget streng. Man er derfor enedes om at nedsætte åremålet til henholdsvis 10 og 7 år, henholdsvis for udlændinge i almindelighed og for skandinaver.

Også bestemmelserne om modtaget offentlig hjælp og i visse tilfælde om sprogfærdighed er lempet noget og tilpasset den praksis, der ved behandlingen af disse sager i udvalget allerede har været gældende en årrække.

Men navnlig har det været kvindernes ændrede statsborgerretlige stilling, der har givet anledning til at søge naturalisationsreglerne forandret og tilpasset de forudsætninger, der lå til grund for forhandlingerne vedrørende den nugældende lov om dansk indfødsret. Under disse forhandlinger var det nemlig en forudsætning, at når man gennemførte kvindens statsborgerretlige ligestilling med manden, måtte man navnlig for den fremmede kvinde, der indgår ægteskab med dansk mand, søge indført en bestemmelse, der giver hende lettest mulig adgang til at erhverve dansk indfødsret, hvis hun måtte ønske dette. De nye naturalisationsregler bestemmer derfor, at en danskgift kvindelig ansøger i almindelighed vil kunne forvente naturalisation, efter at hun 1½ år her i landet har samlevet med sin danske mand, men da der mange gange kan foreligge tilfælde, hvor den fremmede kvinde allerede inden ægteskabet med den danske mand kan have haft tilknytning til danske forhold og